

Порушення кровообігу ...	100
«Я мислю – значить я існую» ...	103
Інсульт ХХІ віку ...	107
Рубці паралелей ...	122
Доместіка ...	126
Ольвія і Нестор ...	132
СУЧАСНИЙ МОДЕРНОВИЙ РОМАН МАРІЇ ВАЙНО: таїна прозотворення <i>В. Качкан</i> ... 136	
Майстриня сучасної новели. <i>М. Хороб</i> ...	139
«В темряві ми сліпі...». <i>Є. Баран</i> ...	141

Редакторка

Ольвію переслідувало оте невблаганне число один. Якась незрушна неминучість... Що воно там означає за грецькою міфологією?.. Не зараз... Незаперечне інше. Одна в сім'ї дитина... Від батьків, де була тільки одна мама. Сама – мати одного сина. Один брат – Захар. Неодружена, себто одна у свої сорок з хвостом... Одна в групі закінчила університет з червоним дипломом... Сьогодні – одна переможниця Всеукраїнського літературного конкурсу в номінації новела... і знову одна на семи вітрах якоїсь відторгнутості, бо хотілося поза тим собі відлуння...

...Магія чисел. Не вірити у жодну магію!!! А давньо-грецькі визначення? Навіть якщо множити, підносити до квадрата і куба це число – нічого не змінювалося... Вона залишалася як неподільна і немножинна у числовому ряді бо, як не крути, вона – одиниця. Єдине, що тішило, що більша за нуль. Себто не є для світу ніщо... А щось... За це й зачепиться... А то ще хвилю так подумає – депресію заробить. Треба зустрітися з Магдаленою, вона порадить і як психологиня, і як подруга....

Жінка розправила плечі, виструнчилася, всміхнулася якось понад собою, як завжди... і сіла у вагон метро на Дорогожичі.

Київ всмоктав її всю у себе, хоч минуло п'ять літ, як вона тут...

Увечері вирішила переглянути свої записки у великому зошиті, де повздовж, впоперек, навскіс, по боках і посередині були різними варіантами одного почерку накидані щоденникові рубрики: «Записки, аби не одуріти», «Чернетки», «Якісь одкровення», «Просто думки», «Пізнане не забути», «Дурниці», «Дрібниці»....

...

Ольвія не кохала свого колишнього, і Федір це знав, він усе знав, але приймав; певно, так було йому краще, ніж... без неї. Буває, щò невзаємна любов – все-таки любов, якої не можна заперечити. А в неї то була шкільна поспішність аж до народження сина, а потім такий різнобій світів, світоглядів... Напружувало все. Розійшлися. Проте й після розлучення він вважав її своєю дружиною, хорошою матір'ю його сина, другом. Залишатися друзями після розлучення – це мистецтво. Але він просто цим жив. То був його простір буття. І того для цього чоловіка було немало.

Сьогодні вона вичитувала Петру Марєкову. Їй було важко працювати... Не тому, що складний стиль, а тому, що такий був день...

Треба було іти до Магдалени. Але в обідній час зустрічалася з Федором, бо ж побутові проблеми він і далі ніс на собі.

– Як там Магда?

– О, як завжди, зустрічає мене словами: «О, редакторко!», а я їй відповідаю на те, що редакторка саме вона, бо редагує чужі долі. Тоді вона, задумавшись, прорікає: – Ми всі редагуємо себе і світ...

– Що в тебе нового? – тихо мовив Федір.

– Героїчно сам-у-ю...

– То був твій вибір.

– Так.

– Та непогане те число «один», – втішав її чоловік.

– Як сказати... – невдоволено махнула рукою.

– За грецькою міфологією, цитую... вступившись в телефон, прорік Федір: «Число «1» означає центр світу – Сонце, єдине в своєму роді світило. Саме звідси – початок, верх, Бог, той, хто визначає долю». Можливо, так має бути... тільки в цей час і в такий спосіб ти цілісна. Ну є ж люди – одинаки... самітники.

– Не знаю, гадаю, – не зовсім все так. Відчуваю себе надщербленою...

– Тобі і так недобре і сьак. Визначся, як тобі краще?

– Як хочу – так мені нема...

...І Ольвія, новинарка, як тут себе всі називали, пішла редагувати світ на своєму Незалежному телеканалі... Що сьогодні напишуть її зелені кореспонденточки? Ой, як часто їм бракує мудрості, мислення, осмислення подій, явищ. Є що корегувати, редагувати, коректувати... аби не було тієї безглуздої базарної тріскотні, аби заповнити часовий простір новин чимось значущим. Біля телекомпанії знову її зустрічає «вагітне дерево». Вона здогадується про його історію, але не хоче про це думати зараз. Виймає фотоапарат і ловить собі той профіль. Вагіття. Деревачок хочуть бути схожими на людей. Задивилися. мабуть... Фотоміті – то ще студентська пристрасть. Вона каже, що це її «шкіра баченого»... Фотографія...

Іноді вдома сідає у свій м'який фотель, вмикає музику, кладе щось солодке на стіл, до верхнього світла запалює ще свічки – і розглядає фото родини, сина, друзів, свою «шкіру баченого»... Вона не данійка, але це її «хюге»*...

* Традиція відпочивати у Данії.

«Псюхе» – це душа...

Магдалена знала, що їй та її клієнтам у житті заважають «патерни» – це схеми-образи, моделі понять ще з дитинства, що зафіксувалися як правильні парадигми, що нав'язливо повторюються в їхньому житті – поза раціональним баченням... І разом з тим треба втримати, вирівняти оту шкалу духовних цінностей кожного... Їй подобалася така робота...

Проте розтерзувала часом амбівалентність, коли два почуття водночас нуртують в тобі, перекриваються, зв'язуються, розриваються, заплутуються і, не помічаючи одне одного, тремтять паралельно, втримуються, а то й зникають у динаміці вибуху, розтріскуються чи живуть мирно, паралельно одне одному в серцебитті нинішньої хвилини. Смерть і Життя. Потреба і Заперечення. Те, що сталося і могло б статися... Сьогоднішній дзвінок Роберта з Нідерландів, брата подруги, якого іноді Магда вислуховує як психолог, призвів її до ступору. Його батько без свідомості вже не один місяць, лікарі радять евтаназію. А він ніяк не може визначитися, що менш жорстоке. І дивітися на батькові муки вже несила, і віддати на смерть не може наважитися. Чекає, щоб це рішення прийняла вона... Ні, вона як психолог не має права радити, бо не подружка... Вона аналізує ситуацію, координує поведінку, допомагає розібратися йому в собі, щоб той сам визначився... – Ох, ця Швейцарія з її законами! Ех, ця амбівалентність ситуацій!..

...

...Їй теж нині хотілося «психологічного погладжування» до себе. Отак. До себе... Вербального, себто словесного, чи невербального, що в кожному порухові було б – величальне... Давно не вловлювала «включення» чоловіка в неї... Іноді й в одружених, в сім'ях щасливих, когось одного чи обох... накриє самотність... не очевидна... а та, що не жалує...

...Для зрушення з мертвої точки їй потрібен тригер, отой спусковий гачок реперезивання минулого, хай болючого на виході, але до того... такого солодкого, бо ж – кохання... А потім – так званого психологічного заземлення від перенапруги... Володя став іншим... (не думати!)... що не любить... що просто живе в обов'язку, як тисячі інших...

...

...Мати сьогодні зустріла її винуватими очима. Так було, коли та не знала, що з нею в минулі миті діялося, – тож дивилася сполохано і винувато...

Забування на якісь хвилини, години... елементарних слів, навіть імен онуків, назв предметів на кухні стало прикрим до неможливого, надокучливим, і не тільки для неї... А бувало, її просто перемикало на щось, де перебувала, як за замиленим вікном, і вона там жила, але скільки – не пам'ятала, і як воно там було – добре чи зле – також... Ніби ото вона є десь, але її вже нема давно за тими незримиими дверима... Просто якийсь проміжок часу гальмував, кудись ховав її від усіх і від себе самої – та й повертав зі схованки до родини і, перехоплюючи подих, – до себе, зрештою...

В буднях Ганна Іванівна трималася пам'яттю за порядок днів. Так, так! На шафі у щілині від антресолі